

skatningen, så udgiften ikke bare giver et skattefradrag på 30 pct., men på over 70 pct.

Trods mange spørgsmål til skatteministeren er der ikke kommet nogen løsning på disse problemer.

Man kan desuden spørge, om der er andre huller, som vi endnu ikke har opdaget. Og hvis ovennævnte hul og eventuelle nye huller først lukkes efter, at Nordsøaftalen er godkendt, vil en sådan lovgivning udløse kompensation. Økonomi- og erhvervsministeren siger i B 7 – svar på spm. 10: »Hvis det eksempelvis besluttes yderligere at stramme kulbrinteskatten, vil det gælde for alle – også for DUC-selskaberne. Men DUC-selskaberne vil kunne opnå kompensation i henhold til aftalen herom«.

Skattehullet, de ikke vil lukke

I lyset af de aktuelle skatteskandaler, bl.a. det skattehul, TDC benytter, har statsministeren lovet at lukke ethvert skattehul, lige så snart det opdages. Trods flere spørgsmål fra Folketinget har det ikke været muligt at få en klar udtalelse om, hvorvidt hullet i kulbrinteskatten vil blive lukket. Der henvises til, at problemet løses med aftalen med A.P. Møller – Mærsk og DUC gennem nedsættelsen af kulbrintefradraget.

Ud over at nedsættelsen af kulbrintefradraget – som nævnt ovenfor – ikke løser alle problemer, er der fortsat 25 selskaber i den danske del af Nordsøen, der stadig har gavn af det store fradrag, fordi ændringen af kulbrinteskatten kun gælder A.P. Møller – Mærsk og DUC. Det har ikke været muligt at få et klart svar på, om en sådan ændring vil komme, eller om lukningen af dette hul er omfattet af regeringens skattestop og hullet dermed skal forblive åbent. Regeringen siger, den vil forhandle med de andre selskaber, men i givet fald vil en lukning af hullet komme til at koste en pris i en sådan aftale – som det allerede er sket med hensyn til A.P. Møller – Mærsk og DUC.

Aftalen betyder under alle omstændigheder et højere afkast til DUC

Ved vurderingen af olieselskabernes fortjeneste ser man på den risikopræmie, selskaberne opnår. Risikopræmien er den del af fortjenesten, der ligger ud over den, man risikofrit kan opnå ved f.eks. at investere i en statsobligation, altså

en betaling for den risiko, selskabet løber ved at gennemføre en given investering.

Det er vurderingen i det notat, regeringen har lavet: »Rentabilitetsanalyser af olie- og gasaktiviteterne i den danske del af Nordsøen«, jf. B 7 – bilag 2, at dansk industri i almindelighed får en risikopræmie på 5 pct. Præmien svinger mellem forskellige brancher, og en analyse af en række virksomheder inden for oliebranchen tyder på en risikopræmie på 60 pct. af den gennemsnitlige, svarende til en risikopræmie på 3 pct. Oliebranchen er altså ikke så risikabel som andre brancher.

Økonomiministeren skrev i sin redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen side 5: »I dag har man langt højere kendskab til ressourcerne i den danske del af Nordsøen, end da eneretsbevillingen blev tildelt i 1962, hvilket taler for en lavere risikopræmie til de involverede selskaber i fremtiden.« Det er helt korrekt, men den indgåede aftale indbærer blot det modsatte: Risikopræmien vil stige.

I økonomi- og erhvervsministerens B 7 – svar på spørgsmål 90 står, at »oliebranchen for perioden 1962-2003 i gennemsnit (har) haft et krav til risikopræmien svarende til ca. 3 pct. DUC's historiske risikopræmie har i perioden ligget på ca. 5 pct. og således ca. 2 procentpoint over det gennemsnitlige krav til risikopræmien i oliebranchen.«

DUC's risikopræmie har frem til i dag været næsten den dobbelte af oliebranchens gennemsnit. Og da risikoen i dag er betydelig mindre end i 1962 og årene efter, bør den accepterede risikopræmie, som ministeren selv er inde på, forventes at falde. Men regeringens aftale med A.P. Møller – Mærsk medfører, at risikopræmien stiger, nemlig til ca. 7 pct. for perioden 2004-2042, jf. L 62 – svar på spm. 32.

Fra allerede at ligge langt over den gennemsnitlige risikopræmie i olieindustrien viser regeringens egne beregninger af konsekvenserne af den indgåede aftale, at risikopræmien vil stige fra 5 til 7 pct. – stik imod, det regeringen har sagt den vil tilstræbe.

Denne åbenlyse modsætning er ministeren netop blevet opmærksom på. Derfor er der nu udsendt et manipuleret regnestykke. I stedet for at se på hele den foregående periode (1962-2003) vil økonomi- og erhvervsministeren nu bruge perioden 1983-2003 som sammenlig-